

26-J, el bloqueig d'Espanya

LA SUMA DELS PARTIDARIS DE REVERTIR LA DESIGUALTAT CREIXENT I ELS DE REPLANTEJAR A FONS LA QÜESTIÓ TERRITORIAL HA ESTAT I SERÀ MOLT INSUFICIENT. EL PSOE NO S'ENFILARÀ MAI A AQUEST CARRO

Un cop hàgim votat, els que no pensem caure en la temptació d'abstenir-se seguint els càlculs de Rajoy, a Espanya es consolidarà la via actual de reformes antisocials i de transferències interterritorials en perjudici de l'Eix Mediterrani. L'alternativa és el pacte a la valenciana, que no compta amb cap possibilitat d'arribar a plasmar-se a nivell general ni que els resultats ho facilitin una mica més que després del passat 20-D. Per què? Per la senzilla raó que el PSOE es dividiria abans de permetre que això passés. Si ens hi fixem bé, la consolidació definitiva de l'eix Madrid-Sevilla, amb el suport tàcit de Bilbao, és, en últim terme, el causant de la repetició de les eleccions.

En efecte, el tema de l'increment de la desigualtat social, que és brutal i gravíssim, ha pesat poc en el ball de bastons negociadors de la legislatura avortada. Una cosa és derogar la reforma laboral, tema relativament menor. Una altra, afrontar de debò la corrupció i el frau fiscal, que implica enfrontar-se a les grans corporacions, de la qual cosa el PSOE no és capaç. Per si fos poc, caldria un pacte d'estat per afrontar el problema social més greu, que és el desequilibri entre generacions. Això només s'arregla a base de multiplicar la despesa pública destinada als joves, la seva formació i la inserció al mercat laboral, ni que els més grandets ens hàgim de sacrificar una mica, però el PP no pensa acostar-se a la caixa de Pandora de les pensions, la seva màxima garantia electoral, pisxada al PSOE. Els socialistes i l'esquerra alternativa no goson ni parlar-ne.

Descartada doncs la possibilitat política i matemàtica d'una autèntica reforma amb accent productiu i social, quedava l'eix territorial, que s'ha situat al centre del debat. El famós referèndum s'ha convertit en una línia verme-

XAVIER
BRU DE SALA
@xbrudesala

lla que simbolitza el canvi. Més enllà de la sinceritat o la fermesa de Podemos en la defensa de l'autodeterminació, que com a qüestió de fe depèn de les creences, hem tornat a topar i tornarem a topar, en el millor dels casos, amb el PSOE. El bloc del bloqueig és, doncs, granític. En aquest altre eix, s'imposa encara més l'escepticisme.

Arribats aquí, si és tan pessimista, i tan lògica, la previsió, no dels resultats del 26-J sinó de les conseqüències dels resultats, siguin quins siguin, és oportú interrogar-se sobre les raons de fons del fracàs de l'onzena legislatura. Segons el meu modest parer, una part del PSOE, minoritària però significativa, encara no ha assumit la veritable naturalesa del partit de la LOHAPA de Felipe González i de les retallades de Zapatero. Espanya és del PP, i la funció del PSOE consisteix a

fer-li de capatàs i de dic per l'esquerra. Si això és així, i costa de trobar arguments per dubtar-ne, el destí de Pedro Sánchez està cantat.

Com sap tothom, Sánchez es va veure empès al pacte amb C's, per dues circumstàncies. La primera, que Susana Díaz va prohibir-li, d'entrada, el pacte amb Podemos. La presidenta andalusa, en representació del poder socialista andalús i madrileny, que és gairebé tot el poder socialista, va posar el veto. La segona, perquè el líder del PSOE va obeir la prohibició però es va negar a fer d'acòlit de la dreta i facilitar la investidura de Mariano Rajoy com recomanaven els líders històrics del seu partit ("No es no", recordeu).

Si Rajoy hagués ofert d'entrada un govern de coalició, una forma de compartir el poder en comptes de reclamar suport incondicional com fa l'amo amb el masover, alguna cosa hauria trontollat al PSOE, però l'encastellament del PP, unit al descrèdit de la corrupció, van facilitar a Sánchez agafar el camí del mig, encara que, com es va advertir des del primer dia, no portés enlloc. Tornarem a les urnes, més per una qüestió de formes i protagonismes que de fons. Si els resultats del juny no atorguen una majoria suficient a la dreta -PP més C's-, els dos grans es veuran abocats a abandonar el seu caïnisme de saló, més teatral que real, i entendre's, ni que sigui al preu de sacrificar Pedro Sánchez, Mariano Rajoy o potser tots dos.

Diguin el que diguin les urnes, encara que l'amalgama de l'esquerra tradicional i l'alternativa aconseguís un diputat més que el PSOE, al setembre constatarem que s'ha acabat la broma i Espanya es bloqueja, s'enfermitja... i ja veurem si s'eternitza.

Esriptor